DE STER

‘Hier, dit moet zo snel mogelijk naar de koning worden gebracht, Debora.’
Debora draait zich om en kijkt verbaasd naar het dienblad dat Ruchama haar in handen drukt. Het staat vol met hapjes en drankjes.
‘Heeft de koning gasten? Ik wist niet dat er nu bezoek zou komen.’
Ruchama kijkt even om zich heen.
‘Dat wist hij zelf ook niet. Ik begreep van Achim dat de koning nogal in paniek is, al probeert hij dat natuurlijk niet te laten merken. Misschien kun je meer te weten komen als je de drankjes serveert?’ Met een knipoog verdwijnt Ruchama weer naar de keuken van het paleis.
Debora glimlacht. Zelf is ze ook wel nieuwsgierig, maar dat is nog niks in vergelijking met Ruchama.

Even later staat Debora met het dienblad voor de kamer waar de koning zijn gasten heeft ontvangen. Achim staat bij de deur.
‘Wie zijn er op bezoek?’ fluistert Debora.
Achim haalt zijn schouders op. ‘Drie mannen. Aan hun kleding te zien komen ze van ver. Ze dachten dat hier een prins was geboren.’
‘In dit paleis?’ Debora proest het uit. ‘Hoe komen ze daar nu bij?’
Achim glimlacht. ‘Van wat ik ervan heb gehoord, hebben ze een nieuwe ster aan de hemel ontdekt. Volgens hen is dat het teken dat de koning van de Joden is geboren.’
‘De koning van de Joden?’ Debora laat het dienblad bijna vallen.
Achim trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Ik zal je maar snel aankondigen bij de koning, voordat alles op de grond valt.’
Debora hoort hem amper. Ze denkt aan haar oma. Oma heeft het al jaren over de komst van de koning van de Joden. Ze bidt er iedere dag voor en Debora weet heel goed dat ze daar niet koning Herodes mee bedoelt. Koning Herodes mag dan in dit mooie paleis wonen, hij zal niet degene zijn die de mensen voorgoed vrede zal geven.
‘Je kunt opdienen.’ De stem van Achim onderbreekt haar gedachten.
Zo stil mogelijk betreedt Debora de zaal. Aan een grote tafel zit koning Herodes, samen met een aantal andere mannen. Het is duidelijk wie de gasten zijn, maar er zijn ook een aantal mannen uit Israël aangeschoven. Debora herkent enkele priesters. De tafel ligt vol met boekrollen en perkamenten.

‘Dus als we het goed begrijpen, moeten we in Bethlehem zijn?’
Een van de gasten richt zich tot zijn medereizigers. ‘Dan kunnen we maar beter direct weer vertrekken. Bethlehem is enkele uren reizen hiervandaan.’
‘Ik zal u niet tegenhouden,’ antwoordt koning Herodes. ‘Gaat u maar snel naar Bethlehem om het kind te zoeken. Maar ik sta erop dat u op de terugweg weer bij mij langskomt. U zult begrijpen dat ik de nieuwe prins ook graag de eer wil bewijzen die hem toekomt.’
De stem van koning Herodes klinkt ijzig. Debora voelt een rilling over haar rug lopen.Stiekem werpt ze een blik op het gezicht van de gasten. Zou het hen ook opgevallen zijn?

‘Kijk eens, daar is de ster weer.’ Melchior wijst naar boven. ‘Het lijkt alsof hij ons de weg wil wijzen.’
‘Als we inderdaad naar Bethlehem moeten, kan het niet ver meer zijn. De man die ons uitlegde hoe we daar moeten komen, zei dat we er voor zonsondergang ruim konden zijn. Ik vermoed dat we de eerste huizen ieder moment zullen zien.’
Caspar klopt even op de hals van zijn kameel. ‘Nog even volhouden, beestje.’
Hij blijkt gelijk te hebben. Twee bochten later verschijnen de eerste huizen.
‘Het lijkt alsof de ster boven dat huis blijft hangen,’ constateert Balthasar. ‘Het lijkt me geen woning voor een prins.’
‘We zullen zien.’ Melchior leidt zijn kameel naar het huis en stapt af. ‘De ster is geen gewone ster en volgens de oude geschriften gaat het hier ook niet om een gewone prins.’
Nog voordat hij uitgesproken is, gaat de deur van het huis open. Op de drempel staat een jonge vrouw. Op haar arm draagt ze een kindje. Even blijft Melchior als versteend staan. En dan voelt hij met alles dat in hem is, dat dit de langverwachte koning is. Eerbiedig knielt hij neer. Balthasar en Caspar doen hetzelfde.
‘Komt u alstublieft verder.’ De jonge vrouw stelt zich voor als Maria. Ze lijkt niet verbaasd dat er ineens drie onbekende mannen voor haar zoon knielen.
Haastig haalt Melchior de geschenken die hij mee heeft genomen uit de zadeltassen van zijn kameel. Goud, wierook en mirre. Dure geschenken die een koning waardig zijn.
‘Zo te zien, heeft u een lange reis achter de rug,’ glimlacht Maria.
Melchior knikt. ‘We dachten eerst dat we in Jeruzalem moesten zijn, bij het paleis van koning Herodes.’
Zodra de naam van de koning klinkt, betrekt het gezicht van Maria. Melchior begrijpt het wel. Hij heeft gehoord dat de koning erg wreed kan zijn. Het dienstmeisje in het paleis was ook al zo bang.

Ze trok helemaal wit weg toen de koning beweerde dat hij de nieuwe prins eer wilde bewijzen.
‘Ik zal eens kijken waar u kunt overnachten. Mijn man zal zo ook thuiskomen en wil uw verhalen vast ook graag horen.’
Melchior knikt dankbaar.

‘Ga niet terug naar koning Herodes.’
Melchior draait zich onrustig om in zijn slaap. Wie praat daar tegen hem?
‘Ga rechtstreeks terug naar huis.’
Melchior is nu klaarwakker. Het is nog nacht, en er is niemand te zien, maar de stem klonk zo duidelijk dat hij begrijpt dat dit een boodschap van God is. God wil niet dat Herodes kennis zal maken met de echte Koning.
Melchior weet wat hem morgen te doen staat. Naar God luisteren is belangrijker dan naar koning Herodes luisteren.

‘Die wijze mannen zijn nooit meer teruggekomen, toch?’ Ruchama kijkt opzij, naar Debora die de zilveren messen poetst.
‘Dat klopt,’ antwoordt Debora. ‘Volgens mijn oma is dat maar goed ook. Het jongetje in Bethlehem is de zoon van God, Hij zal ons redden en verlossen. De profeten hebben zijn komst lang geleden al aangekondigd.’ Een glimlach trekt over haar gezicht. ‘Hij zal eindelijk echte vrede in de wereld brengen. Niet alleen voor ons maar voor iedereen die in Hem gelooft.’
Ruchama glimlacht ook. ‘Dat is het mooiste nieuws dat ik ooit heb gehoord.’

Dit verhaal kun je nalezen in de Bijbel, in Mattheüs 2. Je leest daar ook hoe het verder gaat.

Geschreven door Judith van Helden
www.judithvanhelden.nl